

Volg Mij. Bijbelse richtlijnen om een discipel van Jezus te worden

© Thomas Vreede, 2025
Eerste druk, 2025

Vormgeving en opmaak: Thomas Vreede
Omslagillustratie: Thomas Vreede

ISBN: 9789465200132

Uitgegeven via Brave New Books
www.bravenewbooks.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke andere manier ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Bijbelcitaten zijn afkomstig uit de NBV21,
© 2021 Nederlands-Vlaams Bijbelgenootschap, www.debijbel.nl.

Gedrukt in Nederland

Volg Mij

**Bijbelse richtlijnen om een
discipel van Jezus te worden**

Thomas Vreede

“Kom, volg Mij.”
– Marcus 1:17 (NBV21)

*“Wie Mij wil volgen, moet zichzelf verloochenen
en zijn kruis op zich nemen, en zo Mij volgen.”*
– Lucas 9:23 (NBV21)

*“Discipelschap is geen keuze voor een pad,
maar een antwoord op een Stem.”*
– Marjolein Gommers

*Voor wie het spoor van Jezus wil volgen,
al is het soms verborgen.
Voor wie verlangt, maar ook twijfelt.
Voor wie de stem hoorde, maar de weg niet kende.*

Je hoeft niet zeker te zijn – alleen bereid.

Inhoudsopgave

Voorwoord

Deel 1 – De eerste stap: geroepen door Jezus

1. **Laat je roepen door Jezus (Marcus 1:16–20):** je wordt geen discipel door jezelf aan te melden, maar doordat Jezus jou roept. De reis begint bij Zijn stem.
2. **Keer terug naar de Vader (Lucas 15:11–32):** discipelschap begint met thuiskomen – een omkeer van je leven, gedragen door Gods liefdevolle genade.
3. **Leef vanuit genade, niet vanuit verdienste (Lucas 7:36–50):** je mag als discipel leven vanuit vergeving, niet vanuit angst of prestatiedwang. Dat verandert alles.

Deel 2 – Groeien in navolging: gevormd door Jezus

4. **Doe wat Jezus zegt (Matteüs 7:24–27):** een discipel bouwt op het fundament van Jezus' woorden – niet door te luisteren alleen, maar door te doen.
5. **Bid vol vertrouwen tot de Vader (Matteüs 6:5–15):** discipelen leven in gebed: in relatie, afhankelijkheid en vertrouwen op de Vader.
6. **Blijf in Jezus verbonden (Johannes 15:1–17):** vrucht dragen is alleen mogelijk als je leeft in voortdurende verbondenheid met Christus.
7. **Zoek het Koninkrijk van God eerst (Matteüs 6:19–34):** de prioriteiten van een discipel zijn anders: Gods koninkrijk komt op de eerste plaats, niet bezit of zekerheid.
8. **Volg Jezus ook als het moeilijk wordt (Lucas 9:57–62):** toewijding aan Jezus vraagt ook om volharding, zeker als navolging iets kost.
9. **Draag je kruis en verloochen jezelf (Lucas 14:25–35):** Jezus vraagt geen halve inzet, maar een leven dat volledig aan Hem toebehoort – ook als dat lijden betekent.
10. **Leef door de kracht van de Geest (Galaten 5:16–26):** een discipel leeft niet op eigen kracht, maar door de Geest – en dat maakt het leven vruchtbaar.

Deel 3 – Leven in gemeenschap: samen met anderen

11. **Dien anderen zoals Jezus dat deed (Johannes 13:1–17):** discipelschap is nooit egoïstisch. Jezus roept zijn volgelingen tot nederige, liefdevolle dienst aan elkaar.
12. **Heb elkaar lief als broeders en zusters (Johannes 13:31–35):** liefde onderling is het kenmerk van echte discipelen. Zonder liefde is er geen getuigenis.
13. **Wees bereid tot vergeving en verzoening (Matteüs 18:21–35):** wie zelf leeft van vergeving, moet ook vergeving geven. Dat is soms moeilijk – maar het is de weg van Jezus.

Deel 4 – Getuigen en volharden: gezonden in Jezus' naam

14. **Getuig van Jezus in je omgeving (Handelingen 1:1–11):** een discipel blijft niet stil: hij of zij getuigt van Jezus, in woorden én daden, overal waar God je plaatst.
15. **Houd vol tot het einde (Hebreeënen 12:1–13):** discipelschap is een levensweg met hoogte- en dieptepunten. Met onze ogen op Jezus gericht mogen we volhouden.

Nawoord

Voorwoord

Waar gaat dit boek over?

Wat betekent het eigenlijk om een discipel van Jezus te zijn? Misschien heb je jezelf die vraag weleens gesteld. Je gelooft in God, je leest in de Bijbel, je bidt – maar hoe ziet het leven van iemand die Jezus werkelijk navolgt er dan concreet uit? Wat vraagt het van je? Wat verandert er als je die weg echt serieus wilt gaan? En vooral: waar begin je? Dit boek wil je helpen om die weg van navolging te verkennen. Niet met ingewikkelde theorieën of grote woorden, maar met vijftien heldere richtlijnen, geworteld in de Bijbel. Richtlijnen die je helpen om Jezus te volgen – met je hart, met je verstand, in je keuzes en in je dagelijks leven. Ze zijn niet door mensen bedacht, maar beginnen bij Jezus zelf, die je uitnodigt: ‘Kom, volg Mij’ (Marcus 1:17). Daarmee begint alles. Discipelschap is geen project dat je zelf opstart – het is een antwoord op een roep die aan jou voorafgaat.

Voor wie is dit boek bedoeld?

Dit boek is geschreven voor iedere christen die verlangt naar verdieping. Voor wie opnieuw geraakt wil worden door Jezus’ uitnodiging. Voor wie zoekend is, aarzelend misschien, maar wel bereid om zich te laten vormen. Het is bedoeld voor een brede groep lezers: jong en oud, man en vrouw, kerkelijk betrokken of juist op afstand, pas tot geloof gekomen of al jarenlang onderweg. Misschien ben je net begonnen met het lezen van de Bijbel en vraag je je af wat het betekent om Jezus echt te volgen. Misschien ken je de Bijbel al uit je hoofd, maar verlang je ernaar om de woorden die je kent opnieuw te laten spreken tot je hart. Misschien ben je protestant, katholiek, evangelisch, of weet je niet goed meer waar je bij hoort – maar weet je wél dat je Jezus wilt volgen. Dit boek is niet geschreven voor ‘gevorderde gelovigen’, alsof er een geestelijke elite zou bestaan. Het is geschreven voor gewone mensen, mensen zoals jij en ik, die worstelen, groeien, zoeken en hopen. Mensen met vragen en verlangen, met vreugde en teleurstelling. Mensen die, ondanks alles, met God willen leven – vandaag, hier en nu.

Waarom dit boek?

In de christelijke traditie staat het woord ‘discipel’ centraal. Jezus riep mensen op om Hem te volgen – vissers, tollenaars, vrouwen en mannen uit allerlei lagen van de samenleving – en wie op die roep inging, werd Zijn discipel. Dat woord betekent letterlijk: leerling. In de tijd van Jezus betekende dat meer dan lessen volgen of boeken bestuderen. Een discipel leefde met zijn rabbi, trok met hem op, luisterde naar zijn woorden, keek naar zijn daden en probeerde steeds meer te worden zoals zijn meester. Discipelschap was een weg van nabije verbondenheid én praktische navolging – een levensveranderend proces dat alles raakte. Ook nu, eeuwen later, klinkt diezelfde roep: ‘Volg Mij.’ Die uitnodiging is niet gebonden aan een tijd of plaats. Jezus zoekt nog altijd mensen die bereid zijn om van Hem te leren – niet alleen met hun hoofd, maar met hun hart, hun keuzes, hun hele bestaan. Een discipel vandaag is iemand die met vallen en opstaan leert om Jezus te vertrouwen, Zijn woorden serieus te nemen, Zijn leven na te volgen en Zijn liefde uit te dragen. Dit boek wil je gids zijn

op die weg. Geen keurslijf dat je beperkt, maar een kompas dat je helpt om te ontdekken wie Jezus voor jou wil zijn – en wie jij mag worden als je Hem volgt. Want discipelschap is niet alleen een opdracht, het is ook een belofte: dat je gaandeweg steeds meer wordt wie je ten diepste bent – in relatie met Hem.

Hoe het boek is opgebouwd

Het boek bestaat uit vier delen, die samen een leerweg vormen: van geroepen worden, naar groeien in navolging, tot leven in gemeenschap en gezonden worden in de wereld. Elk deel bevat meerdere richtlijnen die samen de kern van discipelschap vormen. Steeds staat er één bijbelgedeelte centraal, dat wordt uitgelegd en toegepast in de vorm van een leesprek. Een leesprek is een toegankelijke, meditatieve en diepgravende overdenking van een bijbelgedeelte. Ze is geschreven om gelezen te worden – persoonlijk, in stilte, of samen met anderen. De preken zijn bedoeld als geestelijke voeding: ze nemen je mee in het bijbelgedeelte, leggen de tekst zorgvuldig uit, verkennen de boodschap voor vandaag en bieden handvatten om het geleerde in praktijk te brengen. Elke leesprek volgt daarbij een vaste opbouw:

- Inleiding – een herkenbare situatie of persoonlijk verhaal als ingang.
- Introductie tot de bijbeltekst – noodzakelijke achtergrondinformatie om de bijbeltekst te kunnen begrijpen.
- Bijbeltekst – steeds in de NBV21-vertaling weergegeven.
- Exegetische uitleg – een grondige exegese van het bijbelgedeelte.
- Kernboodschap – wat zegt dit gedeelte vandaag tegen ons?
- Theologische reflectie – verdieping in het grotere verhaal van de Bijbel.
- Praktische toepassing – hoe leef je dit concreet?
- Afsluiting – een korte samenvatting of bemoediging.
- Reflectievragen – om persoonlijk of in groepsverband verder over na te denken.

Hierna wordt kort beschreven welke onderwerpen in ieder deel worden behandeld.

Deel 1 – De eerste stap: geroepen door Jezus

Discipelschap begint niet bij ons, maar bij Jezus. Hij roept. De eerste drie richtlijnen in dit boek helpen je om die roepstem te verstaan. Je leert dat jij geen initiatiefnemer bent van je geloofsweg – Jezus is dat. Discipel word je niet door je aan te melden, maar doordat Hij jou aanspreekt, bij name roept. En dan begint er iets nieuws: bekering, omkeer, geloof in het evangelie. In dit eerste deel gaat het over de basis: dat je mag leven vanuit genade, niet vanuit verdienste. Dat alles begint bij Zijn liefde, niet bij jouw prestaties. Alleen wie dát ontdekt, durft de weg van discipelschap aan.

Deel 2 – Groeien in navolging: gevormd door Jezus

Als je eenmaal bent gaan volgen, stopt het niet. Dan begint het leerproces. In dit tweede deel staan zeven richtlijnen die je helpen groeien in je navolging van Jezus. Het begint met luisteren: naar Zijn woorden, zoals in de Bergrede. Maar het blijft daar niet bij. Je leert bidden zoals Hij dat deed. Leven in verbondenheid met Hem, als rank aan de wijnstok. Vertrouwen op Gods zorg in plaats van op je bezit. Volharden, ook als het moeilijk wordt. Jezelf verloochenen en je kruis dragen. En bovenal: leven door de kracht van de Heilige Geest. Niet omdat jij het allemaal kunt, maar omdat Hij jou vernieuwt van binnenuit.

Deel 3 – Leven in gemeenschap: samen met anderen

Discipelschap is geen soloproject. Jezus roept mensen niet alleen tot zichzelf, maar ook tot elkaar. In dit derde deel ontdek je hoe essentieel gemeenschap is. Jezus leefde zelf in verbondenheid met anderen – en Hij leert ons om elkaar te dienen, lief te hebben, en steeds weer de weg van vergeving te kiezen. Zonder liefde is er geen getuigenis. Zonder vergeving groeit er verbittering. Discipelschap vraagt om kwetsbaarheid én om nabijheid. Je leert in dit deel hoe je samen kunt groeien, als broeders en zusters onderweg.

Deel 4 – Getuigen en volharden: gezonden in Jezus' naam

Het laatste deel richt zich op de roeping die elke discipel heeft: om Jezus zichtbaar te maken in de wereld. Dat begint dicht bij huis, in je omgeving, met je woorden en je daden. Maar het vraagt ook om volharding: blijven geloven, ook als het moeilijk wordt. Blijven getuigen, ook als je de vruchten niet meteen ziet. Je ontdekt in dit slotdeel hoe je de lange adem kunt bewaren, hoe je blijft lopen met je ogen gericht op Jezus – de leidsman en voleinder van ons geloof.

Je hoeft niet volmaakt te zijn om te beginnen. Je hoeft alleen bereid te zijn om op te staan, te luisteren en te zeggen: 'Heer, hier ben ik.' Discipelschap is geen weg voor mensen die alles al op orde hebben, maar voor mensen die zich laten raken, roepen en vormen. Mensen zoals jij. Dit boek is geen eindpunt, maar een uitnodiging tot een nieuw begin – een reis in het spoor van Jezus. Een reis van vallen en opstaan, van vragen en verwondering, van overgave en groei.

Welkom op de weg van discipelschap. Hij is al begonnen.

Deel 1

De eerste stap: geroepen door Jezus

1. Laat je roepen door Jezus

Marcus 1:16-20

Jezus volgen begint niet met een plan, maar met een roep. In Marcus 1:16–20 lezen we hoe Hij vier vissers aanspreekt met twee woorden: ‘Volg Mij.’ Ze hadden zich niet aangemeld, niet voorbereid, niet gezocht – maar Hij zag hen, riep hen, en zij gingen. Deze leespreek verkent wat het betekent om vandaag geroepen te worden door Jezus. Niet als een zelfgekozen traject, maar als een uitnodiging die je overvalt, beweegt en verandert. Discipelschap begint bij Zijn stem, niet bij onze beslissing. De vraag is dus niet: wil ik Hem volgen? Maar: durf ik te luisteren – en te gaan?

Inleiding

David is 32. Hij werkt als technisch projectleider bij een groot installatiebedrijf. Zijn leven loopt goed: een vaste baan, een vriendin, een appartement in de stad. Zijn dagen zijn vol en voorspelbaar. Hij houdt van logica, efficiëntie en dingen die kloppen. Geloof? Dat was ooit belangrijk – in zijn jeugd, op zondagochtenden in de kerk, bij het avondgebed met zijn moeder. Maar ergens onderweg is het stilgevallen. Niet met opzet, het gebeurde gewoon. Er kwam zoveel anders voor in de plaats.

Tot hij op een maandagochtend, haastig op weg naar kantoor, werd opgehouden door een defecte spoorwegovergang. Hij moest uitstappen en omrijden, en kwam onverwacht langs een klein wit kerkje aan de rand van een dorp dat hij anders altijd voorbijreed. Op het bord voor de kerk stond in grote letters: ‘Volg Mij’. Hij keek ernaar – vluchtig – maar het bleef hangen. Die middag, in een teamoverleg, hoorde hij ineens iemand zuchten: ‘Ik weet niet waarom, maar ik denk dat ik ergens anders moet zijn.’ Het klonk als iets wat hij zelf had kunnen zeggen. Diezelfde avond, thuis op de bank, bladerde hij gedachteloos door zijn Instagramfoto’s en stuitte op een oud beeld van hem als tiener op kamp, een Bijbel in zijn handen. En zonder dat hij wist waarom, dacht hij aan die woorden: ‘Volg Mij’.

David had er niet naar gezocht. Het overkwam hem – onverwacht, ongevraagd. Toch bleef het gevoel aan hem trekken, alsof er iets was dat hem aankeek. Niet dwingend, maar wel echt. Een stem zonder geluid, een uitnodiging zonder woorden. Was het toeval? Of misschien meer dan dat? Er begon zich een vraag te vormen, nog zonder duidelijk antwoord: Wat als dit voor mij bedoeld is? Wat als Jezus mij roept – juist nu, juist zo? En als dat zo is ... wat betekent dat dan voor mijn leven?

In Marcus 1:16–20 lezen we hoe Jezus aan het Meer van Galilea vier vissers roept. Geen gelovige zoekers of religieuze vernieuwers, maar gewone mannen tijdens een werkdag aan het werk op een boot. Hij zegt twee woorden – ‘Volg Mij’ – en alles verandert. Ze laten hun netten achter en gaan. Wat gebeurt er op dit moment? Wat is er in die stem dat ze zomaar alles loslaten? En wat zegt dat over Jezus’ roep in ons leven vandaag?

Introductie tot de bijbeltekst

Het bijbelgedeelte waarin Jezus zijn eerste discipelen roept, staat vrijwel aan het begin van het Marcusevangelie. Dat is niet toevallig: Marcus kiest ervoor om meteen duidelijk te maken waar het in het leven van Jezus om draait. Niet om uitleg, debatten of wonderen, maar om een oproep tot navolging. Vanaf het eerste hoofdstuk klinkt een stem die mensen uitnodigt tot een nieuw begin. Marcus 1:16–20 is het moment waarop die roep voor het eerst concreet wordt: Jezus spreekt mensen rechtstreeks aan, roept hen om Hem te volgen en zij laten alles achter.

Het evangelie volgens Marcus is het kortste van de vier evangeliën en waarschijnlijk het oudste. Het is krachtig en to-the-point geschreven, met veel nadruk op wat Jezus doet in plaats van op lange toespraken of theologische beschouwingen. Marcus wil de lezer meenemen in de beweging van Jezus zelf: snel, direct, vol urgentie. Die stijl zie je ook terug in dit bijbelgedeelte. De vissers worden niet voorgesteld met uitgebreide biografieën. Jezus zegt één zin en ze laten hun netten achter. Het is deze directe roep die het hart van discipelschap raakt: volgen zonder uitstel, zonder voorwaarden.

In de verzen die aan dit gedeelte voorafgaan (Marcus 1:1–15) introduceert Marcus Jezus als de beloofde Messias, aangekondigd door Johannes de Doper. Jezus wordt gedoopt in de Jordaan, ontvangt de Geest en wordt in de woestijn beproefd. Daarna begint Hij met het verkondigen van het goede nieuws: ‘De tijd is aangebroken, het koninkrijk van God is nabij: kom tot inkeer en geloof dit goede nieuws!’ (Marcus 1:15). Dát is de directe context van onze tekst: de oproep tot bekering en geloof krijgt onmiddellijk gestalte in het roepen van mensen. Discipelschap is de eerste vrucht van Jezus’ boodschap.

Na het roepingsverhaal volgen direct de eerste daden van Jezus: onderricht in de synagoge, het uitdrijven van onreine geesten, het genezen van zieken en het zoeken van stilte in gebed (Marcus 1:21–39). Deze volgorde is betekenisvol. Jezus roept eerst mensen, daarna pas verricht Hij wonderen. De nadruk ligt dus niet op wat Hij doet voor de massa, maar op wie Hem volgt en waarom. De vier vissers die hier worden geroepen – Simon (later Petrus), Andreas, Jakobus en Johannes – vormen het begin van een nieuwe gemeenschap: gewone mensen die niet zelf op zoek zijn naar een leraar, maar onverwachts worden aangesproken. Dat vormt de kern van dit eerste deel van het boek: jij meldt je niet aan – Hij roept jou.

Het beroep van deze mannen is daarbij niet toevallig: vissers leven van hard werken, doorzettingsvermogen en samenwerking. Ze kennen de diepte, de stilte en de risico’s van het water. Door hen te roepen tot een ander soort visserij – ‘vissers van mensen’ – geeft Jezus aan dat hun oude leven niet waardeloos is, maar dat het getransformeerd wordt voor een nieuw doel. Alles wat ze zijn, wordt in dienst gesteld van de roeping. Dat geldt ook voor ons: discipelschap betekent niet dat je alles achterlaat om iets totaal anders te worden, maar dat je geroepen wordt om met alles wat je bent, Hem te volgen.

In de context van dit boek – *Volg Mij. 15 bijbelse richtlijnen om een discipel van Jezus te worden* – vormt dit bijbelgedeelte een cruciaal beginpunt. Het laat zien dat discipelschap niet begint met onze keuze, maar met Zijn stem. Jezus kijkt, roept en wacht op een antwoord. En soms, zoals bij Simon en Andreas, is dat antwoord simpelweg: ze laten hun netten achter en volgen Hem.

Bijbeltekst (NBV21)

Marcus 1

Simon, Andreas, Jakobus en Johannes geroepen

[16] Toen Jezus langs het Meer van Galilea liep, zag Hij Simon en Andreas, de broer van Simon, die hun netten uitwierpen in het meer; het waren vissers. [17] Jezus zei tegen hen: 'Kom, volg Mij! Ik zal van jullie vissers van mensen maken.' [18] Meteen lieten ze hun netten achter en volgden Hem. [19] Iets verderop zag Hij Jakobus, de zoon van Zebedeüs, en zijn broer Johannes, die in hun boot bezig waren met het herstellen van de netten, [20] en direct riep Hij hen. Ze lieten hun vader Zebedeüs met de dagloners achter in de boot en volgden Hem.

© 2021 Nederlands-Vlaams Bijbelgenootschap

Exegetische uitleg

Nu we zijn binnengekomen in het leven van iemand zoals David en ons hebben laten raken door de directe oproep van Jezus, staan we stil bij de bijbeltekst zelf. In de komende paragrafen volgt een stap-voor-stap uitleg van Marcus 1:16–20. Deze exegetische uitleg helpt ons om de tekst zorgvuldig te lezen en beter te begrijpen wat er precies gebeurt. Zo leggen we een stevig fundament voor het formuleren van de kernboodschap: wat zegt dit bijbelgedeelte vandaag tegen ons, als mensen die misschien zelf geroepen worden?

Marcus 1:16. Jezus ziet Simon en Andreas

Jezus is pas net begonnen met zijn optreden. Hij heeft zijn eerste woorden gesproken – over het koninkrijk van God dat nabij is – maar nog niemand persoonlijk aangesproken. Tot nu. In dit bijbelvers begint dat nieuwe moment: de roep van Jezus richt zich tot concrete mensen, midden in hun dagelijks leven.

Hij loopt langs het Meer van Galilea, een uitgestrekt en levendig meer waar het dagelijks krioelt van activiteit. Vissers varen uit, halen hun netten binnen, repareren touwen, sorteren hun vangst. Het is een plek van handenarbeid, van ritme en herhaling, van vroeg opstaan en afhankelijk zijn van wind en water. Te midden van die alledaagse bedrijvigheid ziet Jezus twee broers: Simon en Andreas. Ze staan aan de oever, bezig hun netten uit te werpen. Geen feestdag, geen gebedsmoment, geen bijzondere aanleiding – het is gewoon een werkdag, zoals zovele andere.

Maar dan gebeurt het: Jezus ziet hen. In de Bijbel is zien nooit vrijblijvend. Het is geen vluchtige blik, maar een kiezen, een kennen, een aanraken met de ogen. Denk aan hoe God het lijden van zijn volk ziet in Egypte. Zo ook hier: Jezus kijkt. Hij ziet niet alleen twee vissers aan het werk, maar twee mensen die Hij roept tot iets nieuws. En belangrijker nog: Hij ziet hen vóór zij Hem zien. De eerste beweging komt van Hem. Dat is de kern van roeping: het begint niet bij ons, maar bij Zijn blik op ons leven.

Simon en Andreas zijn niet op zoek naar een leraar. Ze volgen geen opleiding bij een rabbi, ze stellen geen vragen. Ze staan met hun voeten in het zand, met touwen in hun handen. Ze zijn vissers – zo nuchter benoemt Marcus het. Toch is het juist dit gewone bestaan dat Jezus binnenstapt. Niet met uitleg of voorwaarden, maar met een blik. Alsof Hij zegt: 'Ik weet wie jullie zijn, precies hier, op dit moment. En Ik roep jullie.'

Daarin zit iets bevrijdends. Jezus vraagt niet of je klaar bent, geschikt bent, genoeg weet of voelt. Hij roept je waar je bent. Misschien herken je dat wel: je bent bezig met je werk, je studie, je gezin – en dan ineens is er iets, een woord, een gedachte, een tekst, die je raakt. Alsof iemand jouw naam kent, jouw situatie ziet, en zegt: ‘Volg Mij.’

Zelfs het slotzinnetje van dit vers – ‘het waren vissers’ – draagt die belofte in zich. Ze waren vissers, ja. Maar dat zal niet zo blijven. Jezus ziet hun heden, maar ook hun toekomst. Alles wat ze zijn – hun kracht, hun volharding, hun samenwerking – zal Hij gebruiken voor iets nieuws. Hun werk is niet zinloos, maar wordt herschreven in het licht van Zijn roep.

Zo opent Marcus 1:16 de weg naar discipelschap: niet als een keuze van mensen die klaar zijn voor iets groots, maar als een uitnodiging van Jezus die jou ziet midden in je gewone bestaan. De reis begint niet bij jouw beslissing – maar bij Zijn blik.

Marcus 1:17. De roep: ‘Volg Mij’

Dan klinkt het: ‘Kom, volg Mij. Ik zal van jullie vissers van mensen maken.’ Het is de eerste keer in dit evangelie dat Jezus zich rechtstreeks tot mensen richt. Geen uitleg, geen voorbereiding. Slechts deze woorden – eenvoudig en ongekend radicaal. Ze markeren het begin van alles. Het begin van discipelschap.

‘Kom, volg Mij.’ In de oorspronkelijke taal klinkt het zelfs nog directer: ‘Kom achter Mij aan.’ Geen oproep tot overdenking of overgave, maar een beweging. Jezus nodigt hen niet uit om een leer te bestuderen of een religieuze route te volgen, maar om Hemzelf te volgen. Hij wordt het middelpunt. Niet Zijn leer, maar Zijn persoon. Niet wat Hij geeft, maar wie Hij is. De roep van Jezus is een uitnodiging tot nabijheid: leef met Mij, ga waar Ik ga, kijk waar Ik kijk, word wie Ik je zal maken.

In Jezus’ tijd zochten leerlingen een rabbi uit die hen verder kon brengen. Hier is het precies andersom: Jezus zoekt Zijn leerlingen zelf uit. Hij roept, zonder dat mensen erom vragen. Dat is het hart van dit bijbelvers. Discipelschap begint niet bij een initiatief van de mens, maar bij de stem van Jezus. Niet omdat iemand geschikt is, maar omdat Hij kiest, ziet, aanspreekt.

En dan volgt de belofte: ‘Ik zal van jullie vissers van mensen maken.’ Jezus spreekt hun wereldtaal. Hij neemt hun dagelijks werk niet weg, maar tilt het op, geeft het een nieuwe bestemming. De netten die eerst dienden om vissen binnen te halen, worden beeld van een ander soort roeping: mensen uitnodigen in het Koninkrijk. Wat zij al kunnen – volharding, samenwerking, geduld, vertrouwen op wat het water zal geven – zal Hij gebruiken voor iets groters.

Er zit symboliek in dit beeld. In de Bijbel is de zee vaak een plaats van dreiging, chaos, het onbekende. Wie uit het water gehaald wordt, wordt gered. Jezus’ roep om vissers van mensen te worden is geen opdracht om anderen te vangen, maar een roeping om mensen tot leven te brengen. Zijn leerlingen zullen net als Hij mensen naar het licht roepen – uit onzekerheid, verlorenheid, betekenisloosheid – naar het land van genade.

Opvallend is hoe Jezus spreekt: ‘Ik zal van jullie vissers van mensen maken.’ Het is geen eis, maar een toezegging. Geen plicht, maar een belofte. Jezus vraagt niet om geschiktheid, maar om bereidheid. Hij zegt niet ‘Word iets’, maar ‘Ik maak van jou iets’. Het geheim van discipelschap zit niet in onze prestatie, maar in Zijn vorming.

In dit ene vers laat Jezus zien wie Hij is: degene die roept, leidt, belooft en vormt. Alles begint bij Hem. Niet bij jouw verlangen, jouw plan of jouw kracht. Maar bij Zijn stem. Een

stem die zegt: 'Volg Mij' – en daarmee het begin markeert van een weg waarop Hij zelf vooropgaat.

Marcus 1:18. Het onmiddellijke antwoord van Simon en Andreas

'Meteen lieten ze hun netten achter en volgden Hem.' De zin is kort, maar de betekenis is groot. In één beweging laten Simon en Andreas hun oude leven los. Geen bedenktijd, geen gesprek, geen aarzeling. Jezus heeft gesproken – en zij gaan. Hier zien we de kracht van Zijn roep. Niet omdat zij eerst overtuigd waren, maar omdat Zijn woorden iets in hen losmaakten dat groter was dan hun vragen.

Marcus gebruikt het woord 'meteen' – in het Grieks euthus – niet voor niets. Het is een van zijn favoriete woorden en het drukt haast en urgentie uit. Wat Jezus vraagt, is niet vrijblijvend. Zijn stem duldt geen uitstel. Als Hij roept, vraagt dat om een onmiddellijk antwoord. Niet morgen, niet als alles geregeld is, maar nu. Wie geroepen wordt, weet vaak niet wat er volgt – maar wéét wel dat blijven geen optie meer is.

Ze laten hun netten achter. Wat betekent dat? Het vissen is geen bijzaak, maar hun broodwinning, hun toekomst, hun dagelijks leven. De netten staan voor wat zij kunnen, wat zij kennen en waar zij van afhankelijk zijn. Door die netten achter te laten, breken zij niet alleen met hun werk, maar ook met hun oude zekerheden. Ze maken zich los van wat hen tot dan toe heeft gedefinieerd – en dat alles op basis van één enkele zin van Jezus. Wat een kwetsbare, maar tegelijk krachtige keuze.

En toch is dit geen heroïsche daad. Marcus schrijft nergens dat ze lang worstelden of zichzelf eerst moesten overwinnen. De nadruk ligt niet op hun innerlijke strijd, maar op hun gehoorzaamheid. Het initiatief lag niet bij hen, maar bij Jezus. Zijn stem is het die hen in beweging zet. Discipelschap begint niet bij onze besluitvorming, maar bij Zijn autoriteit. De kracht ligt niet in hun bereidheid, maar in Zijn roep.

En dan volgt die eenvoudige zin: '... en zij volgden Hem.' In het Grieks klinkt het letterlijker: 'ze gingen achter Hem aan.' Dat is discipelschap in zijn puurste vorm. Je plaatst jezelf niet naast Jezus als gelijke, maar achter Hem als leerling. Je volgt niet een leer of een overtuiging, maar een persoon. En je laat Hem voorgaan, ook als je niet weet waarheen.

Dit vers maakt helder wat roeping betekent. Je hoeft niets te bewijzen, geen plan te overleggen, geen geestelijke staat te bereiken. Je hoeft alleen maar te luisteren – en te gaan. Als Jezus roept, mag je jouw netten achterlaten. Niet omdat ze waardeloos zijn, maar omdat Hij iets beters belooft: een leven in navolging. Het begint niet bij jou. Het begint bij Zijn stem. En jouw antwoord – hoe eenvoudig ook – mag het begin zijn van een heel nieuw bestaan.

Marcus 1:19-20. De roeping van Jakobus en Johannes

Jezus blijft in beweging. Terwijl Simon en Andreas Hem net zijn gaan volgen, loopt Hij verder langs het meer. Hij blijft roepen, blijft uitnodigen. Even verderop ziet Hij opnieuw twee broers: Jakobus en Johannes, zonen van Zebedeüs. Ze zitten in hun boot, druk bezig met het herstellen van hun netten. Geen spectaculaire bezigheden, maar een heel normaal onderdeel van een gewone werkdag. Toch gebeurt juist dáár iets beslissends.

Marcus vermeldt hun bezigheid met precisie: ze zijn bezig met het herstellen van de netten. Het gebruikte Griekse woord (katartizein) betekent meer dan alleen repareren. Het duidt ook op toerusten, in orde brengen, voorbereiden op iets nieuws. Deze broers zijn letterlijk bezig met wat hen in staat stelt om hun werk voort te zetten. Juist op dat moment

komt Jezus. Hij ziet hen – en ook hier is dat meer dan een blik. Het is een vorm van kennen, kiezen, liefhebben. Zijn zien is een begin van roeping.

‘En direct riep Hij hen,’ schrijft Marcus. Geen omwegen, geen uitleg, geen aankondiging. Jezus roept hen met dezelfde autoriteit als waarmee Hij Simon en Andreas had aangesproken. Zijn stem duldt geen uitstel. Zijn woorden zijn doelgericht en persoonlijk. Niet als een suggestie, maar als een uitnodiging die iemands leven omkeert.

Jakobus en Johannes laten hun vader Zebedeüs achter in de boot, samen met de dagloners. In één zin beschrijft Marcus een dramatische breuk. Ze verlaten hun familie, hun toekomst in het familiebedrijf en hun sociale positie. In de Joodse cultuur van die tijd was het vanzelfsprekend dat je als zoon het werk van je vader voortzette. Het overnemen van de visserij was niet alleen een praktische verantwoordelijkheid, maar een plicht binnen de bredere structuur van familie-eer en gemeenschap. Dat zij hun vader achterlaten, is dus geen kleine stap. Het laat zien dat de stem van Jezus zwaarder weegt dan traditie, dan verwachtingen, dan zekerheden.

Toch zegt Marcus niet dat er sprake is van verzet of conflict. Zebedeüs protesteert niet. Misschien omdat hij het begrijpt, misschien omdat de roep van Jezus zelfs voor omstanders voelbaar gezag draagt. Wat wel opvalt: de broers laten hun vader niet alleen achter, maar met de dagloners. Dat detail suggereert dat het gezin geen arm vissersgezin was, maar een bedrijf had met personeel. Jakobus en Johannes hadden iets te verliezen – en ze laten het los. Economische zekerheid, sociale structuur, toekomstperspectief – ze leggen het neer om Jezus te volgen.

Wat hier gebeurt, is het begin van een leven waarin een nieuwe relatie centraal komt te staan. Jezus neemt de plaats in van alles wat eerder bepalend was: werk, familie, afkomst. Dat betekent niet dat deze dingen geen waarde meer hebben, maar ze zijn niet langer het centrum. Geroepen worden betekent: leven vanuit een nieuwe oriëntatie. Niet langer geleid door wat je had, maar door degene die jou roept.

Dit bijbelgedeelte laat zien dat de roep van Jezus geen vrijblijvende uitnodiging is. Het is een stem die mensen optilt uit hun vanzelfsprekendheden. Niet omdat die verkeerd zijn, maar omdat er iets groters klinkt. Iets dat je niet kunt negeren als je het eenmaal hebt gehoord. Wie geroepen wordt, wordt losgemaakt van wat was — om ruimte te maken voor wat komt. En het begin van die weg is eenvoudig, maar diep: ‘En zij volgden Hem.’

Kernboodschap

De kernboodschap van Marcus 1:16–20 is: je wordt geen discipel door te kiezen voor Jezus, maar doordat Jezus jou kiest – en roept om alles los te laten.

In deze korte scène aan het Meer van Galilea gebeurt iets groots. Jezus loopt langs de waterkant, Hij kijkt, Hij spreekt en mensen staan op. Simon en Andreas laten hun netten achter. Jakobus en Johannes stappen zelfs uit het familiebedrijf, laten hun vader in de boot achter en volgen. Op het eerste gezicht lijkt het alsof zij Jezus kiezen, alsof zij hun leven drastisch omgooien om Hem te volgen. Maar wie goed leest, ziet iets anders. Niet zij maken de eerste stap – Jezus doet dat. Hij ziet hen. Hij roept hen. Hij bepaalt het moment. Zijn stem is het die hun leven omkeert. Hun navolging is geen spontane actie, maar een reactie.

De kracht van dit bijbelgedeelte ligt in die volgorde. De roeping komt niet voort uit innerlijke onrust of religieuze zoektocht, maar uit het initiatief van Jezus zelf. Hij komt langs,

Hij spreekt en de beweging begint. Niet omdat de broers zich hadden voorbereid, niet omdat ze wisten wat ze deden, maar omdat Hij hen riep. 'Kom, volg Mij.' En zij volgden.

Dat is de kern van discipelschap. Niet jij kiest het moment – Hij doet dat. Niet jij bepaalt of je geschikt bent – Hij roept je zoals je bent. In je werkkleding, midden in je routine, met je handen nog aan de netten. En tegelijk vraagt die roep alles van je. Geen symbolisch gebaar, maar een daadwerkelijke stap: je netten achterlaten, je patronen doorbreken, je vertrouwde toekomst loslaten. Discipelschap begint bij gehoor geven aan een stem die vóór jou sprak – en die je leven in een nieuwe richting duwt.

En wat betekent dat voor ons vandaag? Misschien herken je het verlangen om Jezus te volgen, maar voel je je overweldigd door de consequenties. Of misschien voel je je niet eens geroepen – omdat je denkt dat je leven te gewoon is, te onopvallend, te ver van geloof verwijderd. Maar deze tekst laat iets anders zien. Jezus roept niet de zoekers, maar de bezigen. Niet de best voorbereiden, maar degenen die Hij ziet. Niet wie zich aanmelden, maar wie Hij aanspreekt.

Het is een bevrijdende gedachte: je hoeft jezelf niet uit te vinden als discipel. Je hoeft alleen maar te luisteren. De stem die roept, draagt ook de kracht in zich om je los te maken. Jezus kiest jou – en in dat kiezen klinkt ook de uitnodiging om alles achter te laten wat jou tegenhoudt.

Discipelschap is geen project dat je zelf opstart. Het is een antwoord. Je hoeft Hem niet te vinden – Hij vindt jou. En wanneer Hij je roept, ontstaat er ruimte voor iets nieuws. Een weg die je niet vooraf kent, maar waarop Hij voorgaat. Alles begint bij Zijn stem. De keuze is niet van jou – maar het antwoord wel.

Theologische reflectie

Nu we de bijbeltekst zorgvuldig hebben geanalyseerd en de kernboodschap hebben geformuleerd, gaan we een stap verder. In deze theologische reflectie staan we stil bij wat Marcus 1:16–20 ons laat zien over wie God is, wie Jezus is en wat het betekent om geroepen te worden. We zoeken naar de diepere samenhang tussen deze roeping en de bredere geloofswerkelijkheid waarin wij leven. Zo helpt deze reflectie om de woorden van de tekst niet alleen te begrijpen, maar ook te doorleven – als een uitnodiging die ons raakt in het hart van ons bestaan.

Het karakter van God

In dit bijbelgedeelte zien we een God die niet op afstand blijft, maar actief betreft. Jezus – de Zoon van God – loopt langs het meer, kijkt mensen aan en spreekt hen rechtstreeks aan. Er zit niks ingewikkelds of formeels aan deze ontmoeting: Jezus loopt gewoon langs en spreekt hen aan. God openbaart zich hier als de initiatiefnemer. Hij wacht niet tot mensen zich aanmelden of kwalificeren. Hij komt zélf langs, neemt het eerste woord en roept. Dat is kenmerkend voor Gods karakter: Hij is de eerste die liefheeft, de eerste die zoekt, de eerste die roept. Zijn soevereiniteit blijkt uit het feit dat Hij bepaalt wie Hij roept, wanneer en hoe. Tegelijk is er een diepgaande genade zichtbaar: Hij kiest geen religieuze elite, maar gewone vissers, bezig met hun dagelijkse werk. In deze eenvoud straalt Gods nabijheid. Hij zoekt geen mensen die al geestelijk ontwaakt zijn, maar spreekt hen aan midden in hun routine. God is dus niet alleen de machtige roepende, maar ook de genadige nabije, die mensen ziet en aanspreekt waar ze zijn.

De verwijzing naar Christus

Dit bijbelgedeelte maakt de unieke positie van Jezus Christus zichtbaar. Hij roept niet namens God – Hij is God die roept. In het Jodendom was het ongebruikelijk dat een leraar zélf leerlingen koos; leerlingen kozen een rabbi. Maar Jezus draait deze logica om: Hij kiest, Hij bepaalt, Hij spreekt de mensen aan. Daarmee toont Hij zich als meer dan een leermeester. Hij is de Heer, de stem die richting geeft, de bron van een nieuw leven. Tegelijk is deze roeping een voorafschaduw van het werk dat Hij later zal doen: mensen bevrijden uit wat hen bindt, hen uitnodigen in een leven dat Hij zelf draagt en leidt. Zijn woorden ‘Volg Mij’ zijn in zekere zin het evangelie in het klein: het gaat niet om wat je moet doen, maar om wie je geroepen wordt te volgen. In Hem roept God mensen tot een nieuw bestaan. En dat bestaan vindt niet plaats buiten Hem om, maar in relatie met Hem. Christus is in deze verzen niet alleen het doel van navolging, maar ook de weg zelf (vgl. Johannes 14:6).

Relevantie voor ons geloofsleven

Voor ons geloofsleven ligt de uitdaging in het loslaten van de illusie dat wij de regie hebben over onze roeping. Veel gelovigen worstelen met vragen als ‘Hoe weet ik of God mij roept?’ of ‘Ben ik wel geschikt?’ Deze tekst keert die vragen om. Niet jij kiest het moment, de vorm of de richting – dat doet Jezus. En dat kan bevrijdend zijn. Je hoeft je niet eerst te verbeteren, te verdiepen of te bewijzen. Hij roept je zoals je bent. Maar dat betekent niet dat niets verandert. Zijn roep vraagt om een antwoord, om beweging, om het loslaten van netten, plannen, zekerheden. Navolging is nooit vrijblijvend. Het is een weg waarop je leert om Hem te vertrouwen boven je eigen controle. Tegelijk is er troost: wie geroepen wordt, hoeft zichzelf niet te maken tot discipel. Jezus zegt: ‘Ik zal van jullie vissers van mensen maken.’ Wat Hij begint, brengt Hij ook tot voltooiing.

Verband met andere bijbelteksten

Het motief van roeping loopt als een rode draad door de hele Schrift. Denk aan Abraham, die geroepen werd om zijn land en familie te verlaten en te gaan naar een onbekend land (Genesis 12). Of aan Mozes, die geroepen werd bij de brandende braamstruik, juist toen hij zich had teruggetrokken in de woestijn (Exodus 3). Of aan Jeremia, die zich te jong en onbekwaam achtte, maar door God werd aangesproken met de woorden: ‘Voordat Ik je vormde in de moederschoot, kende Ik je al’ (Jeremia 1:5). Al deze verhalen onderstrepen dezelfde waarheid als Marcus 1: God roept. De roeping is altijd persoonlijk, onverwacht en vaak ongemakkelijk, maar altijd transformerend. In het Nieuwe Testament klinkt deze lijn verder door. Paulus spreekt in Romeinen 8 over hen ‘die Hij geroepen heeft’ en benadrukt dat roeping geen reactie is op menselijke kwaliteiten, maar een uitvloeisel van Gods genadige plan. De leerlingen die Jezus aan het meer roept, staan dus niet op zichzelf, maar treden in een oud spoor van geroepen mensen – mensen die iets moesten loslaten om in vrijheid te leven met God.

Andere relevante theologische thema's

Wat in deze verzen ook oplicht, is het thema van gehoorzaamheid. Niet als plicht, maar als antwoord op genade. De leerlingen protesteren niet, onderhandelen niet, stellen geen vragen. Ze volgen. Dat raakt aan het mysterie van geloof: de bereidheid om je over te geven aan een stem die je nog maar net gehoord hebt, maar die je tot in het diepst van je ziel

raakt. Die gehoorzaamheid is niet blind, maar vertrouwend. Ze ontstaat waar je de stem van Jezus herkent als goed en waarachtig, zelfs als je niet weet waarheen ze leidt. Daarnaast raakt dit gedeelte ook aan het thema van het Koninkrijk. Jezus begint zijn openbare optreden met de aankondiging dat het Koninkrijk nabij is (Marcus 1:15) en de roeping van de eerste leerlingen is het eerste teken van dat koninkrijk. Het is geen abstract concept, maar een concrete werkelijkheid die vorm krijgt zodra mensen zich laten aanspreken en in beweging komen. Het Koninkrijk begint daar waar mensen zeggen: 'Ik laat los. En ik volg Hem.'

Deze theologische reflectie nodigt ons uit om opnieuw stil te staan bij de stem die roept – toen en nu. Ze laat zien dat geroepen worden niet begint met roering in ons hart, maar met initiatief van God. Ze laat ons Christus zien als degene die ons leven herschept en wijst ons op de geestelijke beweging van navolging: loslaten, luisteren, meegaan. Wie zich geroepen weet, staat aan het begin van een weg die niet altijd overzichtelijk is, maar die altijd gedragen wordt door de stem die voorgaat.

Praktische toepassing

Soms lezen we een bijbeltekst en voelen we: dit gaat niet alleen over toen, dit gaat over nu, over ons, over mij. Marcus 1:16–20 is zo'n tekst. Jezus roept en mensen volgen. Onmiddellijk, zonder uitstel, zonder zekerheden. Het is verleidelijk om die woorden op afstand te houden – als een historisch moment, een uitzonderlijke roeping, iets voor de eerste leerlingen. Maar wat als deze stem ook vandaag klinkt? Wat als het niet aan ons is om te bepalen wanneer we klaar zijn om te volgen, maar aan Hem die roept? En wat als het antwoord niet begint met een groot gebaar, maar met één stap? In het dagelijks leven klinkt de roep van Jezus zelden hoorbaar. Toch kan hij op onverwachte momenten doorklinken: in een verlangen dat je niet loslaat, in een tekst die je raakt, in een gesprek dat blijft hangen. De vraag is niet óf Jezus roept, maar of wij Zijn stem herkennen – en bereid zijn om te luisteren. En als dat zo is: wat moeten wij dan achterlaten? Wat houdt ons vast, terwijl Hij ons uitnodigt om te gaan?

Ruimte maken om te horen

Je kunt niet reageren op een stem die je niet hoort. In een wereld vol geluiden en meningen raakt het innerlijk stil worden soms ondergesneeuwd. De vissers in dit verhaal waren aan het werk toen Jezus hen riep – niet in gebed, niet in de synagoge, maar aan het meer. Dat betekent: je hoeft je leven niet eerst op te schonen om geroepen te worden. Maar om te horen wat Hij zegt, is wel aandacht nodig. Misschien betekent dat: vaker wandelen zonder podcast. De Bijbel openen zonder meteen te willen begrijpen. Bidden zonder je zorgenlijst af te werken. Alleen maar zeggen: 'Heer, spreek.' En wachten. Durven wachten. Dat is misschien wel het eerste teken van gehoorzaamheid.

De netten die je vasthouden

Ga eens na wat je verhindert om te reageren op de roep van Jezus. Voor Simon en Andreas waren het hun netten. Voor Jakobus en Johannes hun familiebedrijf. Wat zijn jouw netten? Wat houdt jou vast aan het oude, zelfs als je weet dat er iets nieuws op je wacht? Dat kan controle zijn, of zekerheid, of een beeld van jezelf dat je niet durft los te laten. Misschien is

het een relatie waarin je je verliest, of een levensritme dat geen ruimte laat voor navolging. Jezus vraagt je niet om alles weg te gooien, maar Hij vraagt je wel: ben jij bereid om los te laten wat je nu definieert – om te worden wie je in Mij kunt zijn? Dat is geen abstracte vraag. Het is een geestelijke daad. Een moment waarop je iets niet meer vasthoudt, zodat je met lege handen kunt volgen.

Vertrouwen op wat je nog niet ziet

De leerlingen weten niet wat hun te wachten staat. Jezus geeft geen routebeschrijving. Hij zegt alleen: 'Volg Mij.' Dat vraagt om vertrouwen – niet in een plan, maar in een persoon. Dat soort vertrouwen groeit niet in één dag. Het begint bij de keuze om de eerste stap te zetten, zonder garanties. Misschien is dat: een besluit dat je uitstelt toch nemen, een gesprek aangaan dat je liever ontwijkt, een gebed uitspreken dat eerlijker is dan je gewend bent. Vertrouwen is: meegaan, ook als je niet weet waarheen. En onderweg ontdekken dat Hij voor je uitgaat, zelfs als het onbekend voelt.

Volgen is een dagelijks werkwoord

Discipelschap is geen eenmalig besluit, maar een ritme. 'Ze volgden Hem,' staat er – in de verleden tijd, maar het vraagt om voortdurende herhaling. Elke ochtend opnieuw. Soms met overtuiging, soms met twijfel. Soms stormachtig, soms traag. Maar altijd gericht op Hem. Dat kan klein beginnen. Je ochtend beginnen met de woorden: 'Heer, waar bent U vandaag aan het werk – en mag ik met U meegaan?' Of je dag afsluiten met een eenvoudige vraag: 'Heb ik U vandaag gevolgd – of mezelf?' Het zijn geen controlevragen, maar herinneringen aan wie voorop gaat. Volgen is niet alles in één keer loslaten, maar elke dag iets meer ruimte maken voor Hem.

Je hoeft niet alles te weten om te beginnen. De leerlingen in Marcus 1 wisten niets over kruis en opstanding, over de kerk of het Koninkrijk. Ze wisten alleen dat Hij hen riep. En dat was genoeg. Misschien is dat vandaag ook voor jou genoeg. Niet een antwoord op alle vragen, maar een stem die zegt: 'Volg Mij.' Wat wordt jouw eerste stap? Je hoeft niet radicaal te zijn. Je hoeft alleen bereid te zijn. Want Jezus roept je niet om alles in één keer los te laten – Hij roept je om vandaag te beginnen. En wie Hem volgt, ontdekt gaandeweg: deze weg is geen last, maar een leven.

Afsluiting

Laten we nog even terugkeren naar het voorbeeld uit de inleiding. David liep die week nog een paar keer langs dat witte kerkje. Niet expres, maar omdat hij er onbewust naartoe werd getrokken. Op een ochtend, toen hij vroeg wakker werd en de zon nog laag stond, stopte hij zijn autosleutel in zijn jaszak en ging lopen. Langs het water, over het fietspad, tot aan dat kleine gebouw. Hij bleef er even staan. De woorden op het bord waren nog steeds hetzelfde: 'Volg Mij.' En toen voelde hij het opnieuw. Geen antwoord, geen richting, maar een uitnodiging. Niet hard, niet dringend – maar wel echt. En hij wist: dit vraagt geen groot gebaar, alleen een eerste stap. Eén open hand. Eén ja, zonder dat hij alles al begreep.

De vissers aan het meer lieten hun netten achter. David liet zijn controle een beetje los. En jij? Wat roept Jezus in jouw leven wakker? Misschien is het een verlangen dat terugkeert. Misschien een herinnering die je niet loslaat. De stem van Jezus klinkt nog altijd. Niet om te